

Posudek oponenta diplomové práce

Předložená diplomová práce, slečny Kateřiny Ošancové, mne zaujala už svým názvem: „Princip solidarity v hlavních monoteistických náboženstvích“.

V tržně a konzumně orientované společnosti, působí anachronicky skutečnost, že jsou mezi námi jedinci, ba i celé skupiny, které mají potřebu se solidarizovat s druhými.

Diplomantka si proto klade otázku, zda jejich altruistické nastavení nemá původ ve velkých filozoficko-náboženských systémech?

Rozhodla se hledat princip solidarity ve třech světových náboženstvích: křesťanství, buddhismu a islámu.

Tím se téma magisterské práce stává aktuální; v době, kdy se o náboženství převážně diskutuje, jako o zdroji napětí a nesnášenlivostí, ústícího do celosvětového terorismu, nabízí pohled na náboženské systémy, jako na prostředí motivující k vzájemnému si pomáhání.

Autorka hodnocené práce si staví před sebe náročný úkol, když se snaží nejprve vybraná náboženství obecně představit a teprve pak, v jejich nauce a praxi, vyhledat prvky, z nichž vyvěrá případně apel k pomáhání.

Rozsah použité literatury je dostačující, aby zadání mohla řešit, přesto k její větší reprezentativnosti, by posloužila bohatší práce se slovníky a encyklopediemi (například v domácím prostředí vzniklý „Slovník tří nejvýznamnějších monoteistických náboženství“, Mladá Fronta - Praha 1994, anebo od zahraničních autorů „Slovník náboženství“, Český spisovatel - Praha 1993), v nich zpracovaná hesla, by studentce napomohly k jasnějším a přesnějším formulacím.

Také u stěžejních pramenů bych uvítal, kdyby byly citovány z první ruky, zvláště, když jsou snadno dostupné („Sociální encykliky“, Zvon Praha - 1996, nebo „Dokumenty druhého vatikánského koncilu“, Zvon - Praha 1995), namísto využití privátních internetových odkazů, které samy varují před výskytem možných nepřesností, například www.kebrle.cz. Podobně mi připadá jako odvádějící od získávání hlubších poznatků, když se studentka věnuje překládání z cizojazyčné literatury i textů, které máme opět už k dispozici („Katechismus katolické církve“, Zvon - Praha 1995), jako v tomto případě, kdy použitý zahraniční text není k latinskému originálu o nic blíže, než jeho česká verze.

V teoretické části má předložená práce proporcionálně vyvážené stati věnované zvoleným náboženstvím, zároveň však zohledňuje, nevím ovšem nakolik oprávněně předpokládanou, lepší obeznamenost v našem prostředí s křesťanstvím, než s islámem či s buddhismem.

V praktické části se autorka zabývá pracovníky z pomáhajících profesí, kteří sami sebe manifestují jako bez vyznání, aby zjistila, zda se u nich vyskytuje nějaká osobní filozofie, která by nahrazovala víru. Nejprve nás v úvodu seznamuje s cílem výzkumu a popisuje zvolenou metodiku, obě se jí podařilo dodržet. Cíl, hledání vnitřního konceptu, považuji, vzhledem k zvolenému tématu diplomové práce, za vhodný. Metodologický nástroj, řízený rozhovor, zase za přílehlavý pro kvalitativní metodologii, pro kterou se studentka rozhodla.

Dále si cením, že v praktické části nepropadla diplomantka módnímu trendu, dostávat vše do podoby výpočtů a grafů, ale střízlivě volí trojici hutných tabulek, které statisticky seznamují s výsledky sebraných dat.

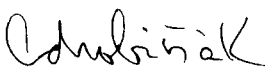
Praktická část však trpí množstvím překlepů, kterým se v teoretické části, až na výjimky (např. Gaudium at spes, namísto správného Gaudium et spes, na straně 21), podařilo vyhnout. Například: responedentka (str. 76), hode (str. 77), hodntách (str.78), vede (str. 85). Také se v ní vyskytují chybné tvary: výzkumného, namísto výzkumné (str. 86), anebo vede to existenciální frustraci, namísto vede to k existenciální frustraci (str. 79).

Závěr:

Hodnocenou práci doporučuji k obhajobě a pro její celkovou obsahovou i formální úroveň, navrhuji klasifikovat známkou výborná. Výhrady mám pouze religionistického charakteru a to vůči tomu, že se autorka nezabývala, v souladu se zadáním diplomové práce, skutečně hlavními monoteistickými náboženstvími (judaismus, křesťanství, islám), ale pokud se rozhodla, zařadit mezi zkoumané náboženství buddhismus, že pak název, po dohodě s vedoucím diplomové práce, nepředefinovala na „Princip solidarity ve světových náboženstvích“, jak s ním, konec konců, operuje v textu. Rovněž považuji za nedostatečně zdůvodněno (str. 16), že namísto křesťanstvím, se zaobírá pouze katolickou naukou, což není vůči pravoslaví a protestantismu zcela lege artis.

Navržená otázka pro diplomantku u obhajoby: Jakou diagnostickou metodou použila při zjišťování, kdo jeví nebo nejeví zjevné známky osobnostní nezralosti či potřeby si tímto způsobem (*rozuměj práci v pomáhající profesi – vloženo oponentem*), kompenzovat nedostatky v soukromém životě nebo následky životního traumatu? (srov. str. 75)

Místo a datum vyhotovení: V Praze, 11.září 2006

Oponent: Mgr. Jaromír Odrobiňák